

Selyem Zsuzsa

Öreg bárány Budapesten

Dienes Krisz volt a város utolsó józan anarchistája. Koponyájának jobb fele símára volt borotváltva, rajta vörös rózsaszín- vagy ököl tetkó, másik oldalán hosszú, barna haj, benne egy ezüstfonat. Az utcákon már alig is jártak emberek, csupán egy-egy petárdától megzavarodott kutya tűnt fel időnként, és futott tovább a hajnalon át. Legalább ne ünnepelnénk olyan szolgalelkűen, gondolta Krisz. Egész éjjel teát osztogatott a Blahán, csak azért, mert nem volt kedve se bulizni, se aludni, olvasni meg egy ideje nem volt képes, minden szónál követhetetlen asszociációk, formátlan érzések törtek rá, émelygésig. Egy nercbundás maca túsarkú bokacsizmájával rugdosott egy Lexust, dühösen Kriszre pillantott, és ráüvöltött: ne hívj rendőrt, hülye spicli, ez az én kocsim, csak a kibaszott kulcsa nincs sehol. Krisz az épp ott álldogáló Radnóti szoborra pillantott, vajon ehhez mit szól az öreg bárány. Pár méterre a dühöngő 1%-tól, a fagyos aszfalton kulccsomót vett észre. Elpasszolatott vele az első csatornafedélig, ott szép lassan, hogy billegjen, de még épp ne essen bele, a kulccsomót megállította. Krisz húszéves volt, úgyhogy hiába túlhajszolt érzékenysége, az idegpályáit bevonó myelin még olyan erős és rugalmas, mint egy szűz erdő fájának kambiumja.

Dienes Gábor fejében újra forgott a jelenet: ott áll a lánya az udvaron, pár lépésre a megkötött kutyától, nem szól egy szót sem, csak nézi a nyüszítő kutyát, és cigizik. Évekkel ezelőtt, amikor megvásárolta Mackót, két elv vezérelte. Ezek közül csak azt vallotta be magának, hogy a jelenlegi közbiztonsági viszonyok közepette ennek a Mandula utcai villának az udvarára kell egy őrző-védő kutya. Titokban meg azt remélte, hogy majd a Margit szigetre fog járni Mackóval, amitől újra fit lesz és partiképes. Partiképességen ő is, mint annyian ebből a városból, némi páváskodást és alkalmi szexet értett, embertársaira úgy tekintett, mint potenciális alatt- illetve feljebbvalókra, ha azt a szót hallotta, hogy barátság, valami múlt századbeli, tarisznyás, szemüveges, görnyedt, spanglizó hippi jelent meg szeme előtt, aki elmegy egy másik lúzer helyett lemészárolni magát Vietnámban. Na nem, Gáboron nem fogott a hagymáz, így ötven pluszosan egy rózsadombi villában, Ferrarival a garázsban, egy politikai kutatóközpont túlfizetett tanácsadójaként ideális esetben munkaviszonyon kívül nem érintkezett ő senkivel. A nem ideális eset nagyjából évente egyszer tört rá, egy elképesztően csinos, fiatal nő képében, aki sajnos a lánya volt, és még inkább sajnos, hogy mélységesen megvetette apja életformáját, amit fennszóval tudtára is adott. Ez rendszerint tíz percig tartott (előtte volt még három perc kölcsönös udvariaskodás, hogy vagy, jól, hogy megy az egyetem/a meló, jól, van-e szükség pénzre, nincs), a tizennegyedik percben Krisz fölállt, kisétált a kertbe, megállt a nyüszítő Mackó előtt, és rágyújtott.

Szóval Mackó. Mackó hibátlan pedigréjú, fekete, kaukázusi juhászkutya volt, melle közepén fehér folttal, a fajtájára jellemző, egymáshoz közel ülő, szomorú szemekkel. Egy kennelben látta meg a neonfényt, nyolcadmagával. Amikor Dienes Gábor megvásárolta őt, még úgy nézett ki, mint egy pihepuha plüssmaci. Krisz akkoriban még első gimnazista volt és az anyjával lakott, de mikor meglátta apja udvarán Mackót, oda akart költözni. Ez persze se apjának, se anyjának nem felelt meg, amit Krisz tudomásul vett, és fölvette a jelenséget a *A humánok kreténségei* címmel indított listájára. Mackó meg

szépen fejlődött a naponta egyszer, előírás szerint adagolt méregdrága kutyatáptól, és egyre vadabbá vált, amire persze lehetett számítani, jegyezte meg Krisz az egyik tízpercben, hiszen arra lett szegény kitenyészttve, hogy védje a nyáját és engedelmeskedjen a gazdájának, de hát se nyáj, se gazda, csak egy jellemgyenge, magányos, öregedő fasz (néha, jókedvében, lágyításképpen a fasz helyett faszfejt mondott), akit előbb-utóbb mégiscsak fel fog jelenteni az állatvédelmi hatóságnál, mert ha nem tudná, az, hogy láncra köti, törvénybe ütközik.

Gábor ezekben a tízpercekben természetesen Krisz anyjáról üvöltözött. Mindketten tudták, hogy Mackó azért volt megkötve, mert Gábor félt tőle. Évekkel korábban történt, amikor megint eszébe jutott, hogy ha nőre nem is, de vágyra szüksége van, és akkor futócuccban, az alibit pórázon vezetve nekiveselkedett a Margit szigetnek, és egy tüzelő szuka láttán az alibi átvette a vezetést, és magával húzta Gábort, aki jónéhány métert hason csúszott mindenki szeme láttára, csupa vér lett az arca, és ami a legcikibb, hogy az ő fajtisztáját a keverék szuka gazdája csillapította le, egy szemüveges, múlt századbeli kölyök. A kutya azóta láncon, Krisz meg inkább hónapokig oda se megy a verhetetlen myelinrétegével.

De a korai alkonyatban, a vadonatúj évben arra ébredt, hogy mégis fölmegey megnézni, mi van Mackóval. A kapun belépve rettenetes csend jött szembe vele. Mackó a földön, a lánc mélyen bevágódva a nyaka körül, de még valami gyenge pulzusa volt, úgyhogy Krisz előbb óvatosan levette a láncot, majd berohant a házba, a tévé előtt viszkiző apjának oda se biccentett, csak a dohányzóasztalról kapta el gyorsan a Ferrari kulcsát miközben a Lehel utcai állatkórházzal beszélt telefonon. Tíz perc múlva jövök a kutyával, hallotta Gábor, mire ő is megmozdult. A Ferrari szánalmas csomagtartójába persze Mackó nem fért volna be, úgyhogy óvatosan betették a másodpilóta helyére, Krisz indított, Gábor meg visszaballagott a tévé elé.

Krisz körülnézett az állatkórház udvarán az utcai lámpák és a reklámok fényében. Árnyékok mozogtak az Albrecht laktanya falán, egy bárányszerű formát hátulról, ököllel leütnek, az valahogy föltápáskodik, két lábon jár, négykézláb, bukfenchezik, hason csúszik, az árnyékok körülveszik, és röhögve ütlegelik, és akkor megjelenik Mackó óriási árnyéka, rájuk viczorít, mire a visszajáró lelkek szétrebbenek. Mackó megböki orrával a megkínzottat, és hazatereli.